Год. I София, 28 февруари 1942 Цена 2 лв. Брой 2

Тиквешъ

вестникъ за култура, стопанство и политика

РЕДАКТОРЪ: Б. ВИДОВЪ
София, бул. „Македония" 5.

ИЗЛИЗА ДВА ПЪТИ МЕСЕЧНО
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 50 ЛВ.

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ
Гр. КАВАДАРЦИ

МИШО ШКАРТОВЪ

Отдалечени отъ епохата, въ която се ковѣха основнитѣ начала на македонското освободително движение, ние не всѣкога сме въ състояние да дадемъ правилна преценка както на тая епоха, така и на личноститѣ на това време.

Единъ отъ хората, които принадлежатъ на епохата на най-голѣмия идеенъ кипежъ въ македонскитѣ борби, е и Мишо Шкартовъ, родомъ отъ здравия български центъръ Кавадарци.

Нѣкой отъ младитѣ генерации, въ тихата, малко приказлива и винаги добродушно усмихваща се фигура на Мишо сж виждали добрия човѣкъ и услужливия и винаги готовъ за другарски жертви човѣкъ. За по-старитѣ, тия, които му бѣха съвременници и за тия, които познаватъ македонскитѣ борби, обаче, Мишо бѣ единъ отъ представителитѣ на най-динамичната идеалистична македонска епоха.

Още въ ранно юношество Мишо напуска гимназията и съ цѣлия си идеализъмъ, свойственъ на възрастьта си, се отдава на идеала за освобождение на Македония.

За Мишо не е достатъчно да броди планини и села. Той е жаденъ да се подготви идейно и да се усъвършенствува. Ето за това ние го виждаме въ онния центрове, кждето бѣха се събирали едни отъ най-будните умове на Македонското освободително движение. Отъ Гоце, Яни, Чудото и Буйновъ Мишо научи какъ да обича Македония и възприе установения отъ тѣхъ пжть за борбата. Научи се да служи самоотвержено и всеотдайно, както служиха и тѣ до последния си дъхъ.

Винаги умѣренъ и търпеливъ къмъ разбиранията на другитѣ, Мишо е единъ отъ малкото, които напустнаха тоя свѣтъ безъ неприятели.

Отиде си Мишо, безъ да види свободенъ сжпия си роденъ край, но следъ него остави една здрава следа отъ борбитѣ си, която ще възпитава поколенията отъ Тиквешъ до Мѣста.

ПО СТЖПКИТѢ НА ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ

Отъ годинитѣ, когато вихрениятѣ конници на ханъ Аспаруха се смѣсиха съ миония и работливи славяни, за да дадатъ най-жизнеспособния и свободолюбивъ народъ на Балканитѣ, историята отбелязва последователно епохи на величие и слава за българския народъ, следвани отъ дълги години на черно робство.

Но дори и въ епохитѣ на най-тежкото робство българинътъ не склони унило глава, не отслаби волята си за свобода, не загуби вѣрата си въ своето бждеще. И не трѣбва да се учудваме, че въ годинитѣ, когато робскиятъ яремъ се е забивалъ най- дълбоко въ народната снага, точно въ тия години, нашиятъ народъ успѣваше да впише въ историята най-героичнитѣ си и свѣтли страници.

Здравото народно чувство, неутолимата жажда за свобода и независимость — ето пружинитѣ, които издигаха въ тия черни години имената на народни герои, които и днесъ се шепнатъ като легенда отъ уста на уста.

Между тия имена едно блѣсти съ особена яркость — ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ — ДЯКОНЪТЪ. Нѣма българинъ, чийто сърдце да не затупти отъ гордость при спомена за ЛЕВСКИ.

Не че малцина бѣха героитѣ, които съ беззаветна преданость се бѣха посветили въ служба на своя народъ; не че малцина сложиха главитѣ си предъ олтаря на Свободата и Родината; не че малцина така силно ненавиждаха поробителя и обичаха своя страдащъ народъ. Не, историята на българския народъ, особено презъ последнитѣ години на робството, е пълна съ имена на хиляди герои бунтари, които жертвуваха всичко за свободата на Родината.

ЛЕВСКИ, обаче, бѣ първиятъ, който дълбоко вѣрваше единствено въ задружнитѣ усилия на всички народни синове и на дѣло се залови да изгражда тѣхната общонародна организация. Вѣренъ синъ на своя народъ, той разчиташе и вѣрваше само на задружнитѣ усилия на всички честни и самоотвержени народни синове. И тѣ му отвръщаха съ сжщата вѣра.

Дълбоко въ душата си всѣки истински българинъ, истински мжжъ носи образа на ЛЕВСКИ и преценява своитѣ дѣла съ тоя образъ. Защото образътъ на ЛЕВСКИ, това е образътъ на истинския българинъ, на истинския мжжъ.

Нима българитѣ отъ Македония, лишени толкова години отъ свободата, която тѣхнитѣ братя отвъдъ изкуствената граница вече имаха, не дадоха неизбройми доказателства, че сж потомци на онния, въ чиито жили тече кръвьта на ЛЕВСКИ?.

Следъ години на епохални борби, днесъ българскиятъ народъ е почти обединенъ народностно подъ скиптъра на Н. В. Царь БОРИСЪ III — царьтъ на всички българи. Значи ли това, че дѣлото на борцитѣ отъ категорията на ЛЕВСКИ е довършено, и ние трѣбва да скрьстимъ ржце?

Не, хиляди пжти не!

Въ Обединена България за истинскитѣ труженици на народното добруване се разкрива широко поле за работа. Преди всичко, завоюванитѣ национални позиции трѣбва да се затвърдятъ. Не е достоенъ за свободата си онзи народъ, който не е готовъ да я брани съ цената на всички жертви.

Да затвърдимъ и довършимъ националното си обединение — ето първата повеля, която стои предъ насъ и налага обединението на всички народни сили.

Да работимъ непрестанно за още по- голѣмото народно добруване — ето втората и не по-малко важна задача, която сжщо можа да се постигне само по пжтя на задружнитѣ усилия на всички народни синове.

КАВАДАРЦИ ПОСРЕЩНА ТЪРЖЕСТВЕНО

ОБЛАСТНИЯ ДИРЕКТРОЪ Г-НЪ Д-РЪ ДИМ. РАЕВЪ

Областниятъ директоръ г. Д-ръ Раевъ направи презъ този месецъ обиколка изъ Тиквешията, за да се запознае на място съ положението и нуждитѣ на населението.

Въ Кавадарци областниятъ директоръ г. Д-ръ Раевъ пристигна отъ Скопие на 13 т. м. Цѣлото гражданство, начело съ околийския управитель г. Крумъ Камчевъ, кмета на града Бл. Анастасовъ и др. офиц. лица, излѣзоха да посрещнатъ г. директора на два километра вънъ отъ града. Отъ края на града до централния площадъ бѣ образувано многолюдно шествие, начело съ националното знаме. Тукъ, отъ единъ балконъ, околийскиятъ управитель г. Камчевъ поздрави директора съ кратко слово, на което г. Д-ръ Раевъ отговори съ прочувствена високопатриотична речь.

Дълбоко трогнатъ отъ сърдечния приемъ г. Д-ръ Раевъ заяви между другото въ речьта си,

— Драги кавадарчани,

Не напразно е казано: „Тиквешия, здрава България". Това, което виждамъ тукъ, е най-краснорѣчивото доказателство, че тиквешкиятъ край винаги е билъ и ще си остане една здрава крепость на българщината. Начнѣтъ, по който вие ме посрещнате, говори ясно за националния духъ на тиквешанина, за неговата привързаность къмъ Родината и Н. В. Царя.

Следъ това г. Д-ръ Раевъ направи кратъкъ прегледъ на мѣроприятията на правителството въ областьта на стопанството, изброи грижитѣ за подобрение положението на населението отъ цѣла Македония и специално за Тиквешията.

Прекжсванъ често отъ бурни ржкоплѣскания и продължително мощно ура.

Прочувствена речь произнесе и г. Дим. Гюзелевъ, известенъ отъ голѣмия Скопски процесъ.

Неговата речь сжщо бѣ изпратена съ ржкоплѣскания и ура.

ИЗЯВЛЕНИЯТА НА Г. Д-РЪ Д. РАЕВЪ ПРЕДЪ НАШИЯ РЕДАКТОРЪ.

Запитанъ отъ нашия редакторъ за впечатленията си отъ Тиквешията, обл. директоръ г. **Д-ръ Д. Раевъ** заяви:

Никога не съмъ се съмнявалъ въ будното национално чувство на тиквешани и въ тѣхната привързаность къмъ Родината и Царя. Но това, което виждамъ, надминава всичкитѣ

— **Да живѣе и крепне Обединена Велика България!**

Тия възгласи бѣха заглушени отъ бурни ржкоплѣскания и продължително мощно ура.